

הנדון:

המשק הישראלי לא יתמוטט: הוא מוכר שתי סחורות חיוניות

יצוא בלתי-נדא

באזור הבחירה של העיר ספרינגפילד במדינת אילינוי, ועדות יהודיות מכל רחבי ארצות-הברית (המתואמות להלכה על-ידי קבוצה יהודית, אך למעשה על-ידי השגרירות הישראלית) העבירו סכומים שהסתכמו ב-104,325 דולרים לאחר המועדים, פרקליט קאטולי חסר-חשיבות בשם ריצ'ארד דורבין, שאיש לא שמע את שמו קודם לכן.

במחוז זה יש פחות מאלפים בחרים יהודיים, וענייני ישראל כלל לא הוזכרו במסע הבחירות.

מה לישראל ולעוררדין קאטולי? מעט מאוד. אלא שדורבין התמודד עם אדם שממשלת-ישראל היתה מוכנה לשלם כל מחיר כדי להביסו: חבר-הקונגרס פול פינדל.

פינדל זה התבלט בשנים האחרונות כמי שתבע מדיניות אמריקאית "מאוזנת" (קרי: פחות פרו-ישראלית) במרחב. הוא גם נפגש עם יאסר ערפאת וטען כי כדאי לארצות-הברית לשאת ולתת עם אש"ף. חוץ מזה היה פינדל החבר הרפובליקאי הבכיר בתת-ועדה, המופקדת על אישור הסיוע לישראל.

הסכום האפסי של 104 אלף דולר — (פחות מאחוז אחד ממחירו של מטוס-קרב) — הספיק כדי להביס את פינדל ולהכניס לעמדת-מפתח אדם שנבחר בכסף יהודי. בסך הכל הוציא כל אחד משני המתמודדים סכום של 700 אלף דולר.

המיקרה הזו, שפורסם ברבים, הטיל את אימתו על כל העסקנים בארצות-הברית.

הוא שיננע את כולם שכדאי לרקוד לפי החליל של ממשלת-ישראל, ושגם הביקורת הקלושה ביותר על מעשיה משולה להתאכזרות פוליטית.

על הצד האלקטורלי הישרי קיבלתי בוועידת-ז'נבה שיעור מפי אחד המומחים: חבר-הקונגרס פול מקקלוסקי, שגם הוא הובס על-ידי אחינו היהודים באותן הבחירות.

לפי דבריו, 2% מציבוריהם-הבחרים, המסורים לסוגיה אחת בלבד, כדי להכריע כמעט בכל מערכת-בחירות בארצות-הברית.

כל הבחירות הן אישיות. בכל מחוז מתמודדים בעיקר שני מועמדים. נציגי שתי המפלגות הגדולות, ברוב ההתמודדויות מתחלקים בקולות בערך ביחס של 52 ל-48.

במערכה כזאת די בכך ששני אחוזים ישנו את עמדתם, כדי להפוך רוב למיעוט ומיעוט לרוב.

כאשר יש במחוז גרעין כזה של בוחרים, ששום דבר בעולם אינו מעניין אותם מלבד נושא אחד (למשל: התמיכה בהלתי-מסוייגת בממשלת-ישראל) הם מכריעים בבחירות. וכאשר רק חצי הציבור טורח ללכת לקלפי, שווים שני אחוזים אלה לארבעה אחוזים. והם יכולים לשנות את יחסי-הכוחות במערכה שבה היה היחס ההתחלתי 46-54.

כאשר שני אחוזים אלה מתואמים על-ידי מוסד הקובע במי לבחור, ובאשר יש להם גם השפעה מברעת בעולם הטלוויזיה, הרדיו, העיתונות, הקול-נוע, הבידור, הבנקים והעסקים, זהו כוח אדיר.

(אדם פסימי יכול לשאול: עד מתי יסוכל ציבור של יותר מ-200 מיליון נפש שמיעוט קטנטן בקירוב יקבע את מדיניות-החוץ שלו בעניין שהוא חיוני לאינטרס הלאומי אם זה ישתנה באחד הימים, עלולה התוצאה להיות הרתי-שואה ליהודי ארצות-הברית ולמדינת-ישראל. אבל אין זה נוגע להווה.)

השליטה הזאת על תהליכי הבחירות של ארצות-הברית מכניסה לישראל הון עצום. אין היא תלויה בנכסים, ואין היא עומדת להסתים בשנים הקרובות.

משמע: זוהי הכנסת-קבע, העולה בהתמדה, ומותר בהחלט להכניסה למאזן-השלומים של מדינת-ישראל כמו כל הכנסה אחרת.

קשה לדעת איך מתחלק הסיוע האמריקאי לישראל בין שני סעיפים אלה — השרותים המדיניים-צבאיים והשרותים האלקטורליים. מכיוון שהתוצאה היא שווה ומשולבת, אין צורך לעשות חלוקה כזאת. אך מבחינה פוליטית, שונים שני סוגי השרותים.

במישור השרות המדיניים-צבאיים פועלת ישראל באילו היתה מושבה אמריקאית. במישור השרות האלקטורלי פועלת ארצות-הברית באילו היתה מושבה ישראלית.

שני הדברים נכונים. אלה הם יחסי-גומלין, שבהם כל אחד משני הצדדים תלוי בשני. למרות השוני בגודל ובעוצמה, לא ברור כלל מי כאן העובר ומי הזורין.

על כל פנים, אין מה לדאוג. יקרה מה שיקרה לייצוא-הטכסטיל או לתעשיית-היהלומים — הי ייצוא העיקרי של ישראל הוא יציב.

כל זה מקשה מאוד על הכלכלנים. אין הם יודעים איך לשלב עובדות אלה בתורת-הכלכלה שלמדו באוניברסיטה. אבל זוהי בעייתם שלהם.

בתמיכת ארצות-הברית, ונועדה להשיג מטרות שגם ארצות-הברית חפצה בהן: גירוש הסורים מלבנון, חיסול אש"ף והקמת ריקטטורה פלאגיסטית בכל לבנון. למען מטרות אלה נהרגו יותר מ-500 צעירים ישראלים, ואף לא צעיר אמריקאי אחד (עד שנעשתה השטות ונשלח חיל-הנחיתה האמריקאי לבירות).

ישראל משרתת את האינטרס האמריקאי (כפי שממשלת-ארצות-הברית רואה אותו) באלף ואחת צורות — החל בקיום הדיקטטורה של מובטו כואר וכלה באיום הצבאי על סוריה, החל בתעמולה האנטי-סובייטית וכלה בשיתוף-פעולה הדוק מאינכמוה בין סוכנויות-הביון, החל בדירבון המכירות של תעשיית-הנשק האמריקאית למדינות-ערב וכלה בהקמת המיטרה הפוליטית של איראן בימי השאה.

שרותים אלה ניתנים מדי יום, והם שווים הרבה מאוד כסף.

ארצות-הברית משלמת. היא תמשיך לשלם ככל הנדרש. בשבילה, זהו עסק טוב מאוד.

השרותים מן הסוג השני שונים לגמרי, וקשה מאוד להגדירם במונחים כלכליים. מסופקני אם יש בעולם שרותים דומים, מלבד השרותים שמעניקות המפלגות הקומוניסטיות בעולם לברית-המועצות.

NEW YORK POST METRO
ISRAEL SHIPPING WEAPONS TO CIA
Captured Soviet guns fighting Red aggression in Afghanistan and Central America
Reagan skips Manila trip
EYE NEW STADIUM FOR CITY

הכותרת ב-ניו-יורק פוסט: "מוכרים בלבד"

מדינת-ישראל מייצאת שרות אלקטורלי. כלומר: היא עוזרת לפוליטיקאים אמריקאיים להיבחר, ותמורת שרות זה משלמים האמריקאים בכסף טוב.

גרמה לי שזוהי העסק הטוב ביותר בעולם כולו, מבחינת היחס בין השקעה ותשואה.

השרולה היהודית, הכפופה כולה ולחלוטין לשגרירות הישראלית בוושינגטון, השקיעה בבחירות האחרונות לסנאט ולבית-הנבחרים של ארצות-הברית 1,676,016 דולר. תמורת השקעה זו תקבל מדינת-ישראל כמשך שנתיים (עד לבחירות הבאות) כחמישה מיליארד דולר.

לא, אין כאן טעות-דפוס. ההשקעה: 1.6 מיליון. התשואה: 5000 מיליון. יחס של 1 ל-3000. לא רע.

אין זה פועל?

איש שרות כספי ויש שרות אירגוני.

בבחירות האחרונות (1982) פעלו בארצות-הברית כשלושים ועדי-פעולה, שחילקו כסף למועמדים שישראל היתה מעוניינת בבחירתם, או שהיתה מעוניינת בהבסת יריביהם.

שרותים אלה לא ניתנו בלי אבחנה ובלי חשבון. הם ניתנו רק במחוזות מסוימים, שם יכלו להביא את התועלת הגדולה ביותר.

כדי לעמוד על השיטה, יש להבין את צורת-המימשל האמריקאית. אין המדיניות נקבעת בבית הלבן, כפי שנרמה לקורא-העיתונים. מרכז-הכובד נמצא בשני בת-הקונגרס (הסנאט ובית-הנבחרים). אלה קובעים למי להעניק את כספי-הסיוע וכמה. אלה גם קובעים למי למכור נשק ולמי לא. לכאורה נתונות החלטות אלה בידי מאות חברי-סנאט ובית-הנבחרים, ואילו היה צורך לקנות את כולם, זה היה עולה ביוקר. אך למרבה המזל, ההחלטות האמיתיות מתקבלות בוועדות מצומצמות.

די בהשקעה קטנה-יחסית, כדי להרחיק משם אנשים שאינם נוחים לממשלת-ישראל. ולהכניס לעמדות-המפתח שכירים ישראלים.

וגמה שכבר הפכה קלאסית (והנלמדת כיום בעל-פה על-ידי כל פוליטיקאי אמריקאי) ניתנה לפני שנה

ש אומרים שישראל עומדת להתמוטט מבחינה כלכלית. אחד הסימנים הבולטים לכך הוא הפער במאזן-השלומים. כלומר: הפער בין כמות הסחורות והשרותים שאנו מייבאים מח"ל ובין כמות הסחורות והשרותים שאנחנו מייצאים.

מי שמוציא יותר כסף מכפי שהוא מרוויח, סופו לפשוט את הרגל.

כל הכלכלנים והסטטיסטיקאים מוכיחים לנו שאנחנו מייבאים הרבה יותר מכפי שאנחנו מייצאים. מכאן: ההתמוטטות היא בלתי-נמנעת. כדאי לרוץ אל סניף-הבנק הקרוב ביותר ולקנות דולרים. לפני שהשקל יתמוטט סופית.

פוליטיקאים ועיתונאים חוזרים כמרץ על קביעה פשוטה זאת, המובנת לכל.

אבל זוהי שטות גמורה.

כל שואלים את עצמם בפליאה: איך זה יכול להיות שהאזרחים (או לפחות חלק מהם) חיים בג'עדן, בעוד שהמדינה נתונה בגיהנום כלכלי?

או במישור אחר: איך זה יכול להיות שהמדינה פושטת רגל מזה שנים, ועדיין היא פורחת ומשגשגת?

ההתמוטטות הזאת, שנביאיה-הזעם ניבאו אותה בכל שנה מזה שנות-ידור, מדוע אינה מתרחשת?

משהו בכל הסטטיסטיקה והתיאוריות אינו בסדר. מה? הנה הגילוי המרעיש: אין סער במאזן-התשלום-לומים. הוא קיים רק על הנייר, ובמרחם של סטטיסטיקאים וכלכלנים, היודעים את הכל ואינם מבינים דבר.

(על כך כבר אמר דויד בנגוריון, ממציא השיטה הנוכחית, שמדע כלכלי כלל איננו קיים.)

אין לישראל מייצאת פחות מכפי שהיא מייבאת.

זה נראה כך בסטטיסטיקות בגלל סיבה פשוטה אחת: שני סעיפיה-היצוא העיקריים של ישראל פשוט אינם נרשמים. שניהם שייכים למדור "ייצוא בלתי-נראה", והיו צריכים להירשם תחת כותרת זו.

ישראל היתה אמורה לקבל בשנה הבאה מארצות-הברית סכום של 2.6 מיליארד דולר, שהם 20% מכל סיוע-החוץ המוענק על-ידי ארצות-הברית למדינות העולם.

(אובססיות ישראל מהווה כיום אלמנט מאובססיות העולם!)

האוצר הישראלי מנסה לקבל את כל הסכום הזה כמתנה פשוטה. כדאי לו להקטין במיקצת את הסכום הכולל, כדי להפוך את כל ההלוואות למענק.

מדוע משלמת לנו ארצות-הברית את הסכום הבכיר הזה — באקשיש של 2400 דולר (או 156 אלף שקל) לכל מישפחה בישראל?

יש המאמינים שזהו נס, או מיקרה, או ביטוי של טוב-לב ונדיבות.

אילו זה היה כך, היתה אמנם מרחפת סכנה על הכלכלה הישראלית. אי-אפשר לסמוך על נסים.

אבל אין כאן שום נס. ארצות-הברית אינה נותנת לנו באקשיש. היא משלמת עבור שרותים. כמו כל לקוח המשתמש בשרות של אוניה ישראלית או מטוס ישראלי.

ישראל מייצאת לארצות-הברית שני סוגי-שרות, הקשורים זה בזה.

האחד הוא שרות מדיניים-צבאיים.

השני הוא שרות אלקטורלי.

שני הסוגים קשורים איכשהו זה בזה, אך כדאי לברוק אותם בנפרד.

עיתון הפרו-ישראלי הקיצוני ניו-יורק פוסט גילה

כשבוע שעבר את אמריקה, תרתי-משמע.

בבותר-הענק בעמודי הראשון הוא הכריז: ישראל מעבירה נשק לס-אייאיי.

בגוף הידיעה נאמר כי כמויות גדולות של נשק-שלל מלבנון מיוצאות על-ידי ישראל, על פי ההוראות של סוכנות-הביון האמריקאית, לשורה ארוכה של מדינות ותנועות באמריקה הלא-סבית, באפריקה ובאסיה — החל במורדי אפגאניסטאן וכלה בסורוסטים בגבול הונדורס-ניקארגואה. בכל אותן מדינות מנהלת סוכנות-הביון האמריקאית מילחמות מקומיות — בדרך-כלל לטובת רודנים ימניים קיצוניים, נגד תנועות ומישטרים שמאליים. נשק-השלל דרוש מפני שהוא מתוצרת סובייטית, ואין זה רצוי שהסוכנים האמריקאיים יביאו עימם נשק שמוצאו האמריקאי בולט לעין.

זהו שרות המכנים כסף רב.

אבל זהו רק חלק ועזיר מן השרותים שמעניקה ישראל לארצות-הברית במרחב ובעולם כולו. מילחמת-הלבנון החלה